

РЕШЕНИЕ

№ 9426

гр. София, 04.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 80 СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОНСТАНТИНА М. ХРИСТОВА

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ПЛ. КАРАГЪЗОВА
като разгледа докладваното от КОНСТАНТИНА М. ХРИСТОВА Гражданско дело № 20221110100779 по описа за 2022 година

Производството е по реда на ЗЗДН.

Образувано е по молба с вх. № 3591/10.01.2022 г., уточнена с молба с вх. № 4975/12.01.2022 г., с правно основание чл. 8, т. 1 от ЗЗДН, подадена от М. Г. Т., с която търси защита от домашно насилие за себе срещу Г. А. Т. и Н. А. Я.. За ответниците се твърди, че първата от тях е съпруга на молителя, а втората - нейна сестра, като са изложени доводи за осъществено от последните спрямо молителя домашно насилие на 01.01.2022 г., около 09:55 часа, в Гранд Хотел - Велинград.

В съдебно заседание на 01.06.2022 г. Г. Т. и Н. Я., чрез упълномощения им по делото процесуален представител, както и в постъпили отговори по делото от всяка една от тях, оспорват така подадената молба за защита, както и изложените в нея фактически твърдения, като претендират същата да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

С определение № 6205/11.03.2022 г., постановено по настоящото дело, към същото на основание чл. 213 от ГПК е присъединено по-късно образуваното гр. дело № 4697/2022 г., по описа на СРС, 83 състав, за разглеждане в едно общо производство. Последното е образувано по молба с вх. № 17457/31.01.2022 г., уточнена с молба вх. № 20070/04.02.2022 г. от Н. А. Я. срещу М. Г. Т., за когото се твърди, че е съпруг на сестрата на молителя, като в молбата са изложени твърдения за осъществено от ответника домашно насилие, подробно описано по време, място и начин на извършване.

В открито съдебно заседание на 01.06.2022 г., чрез упълномощения му по делото процесуален представител, както и в постъпил отговор, М. Г. оспорва изцяло така подадената срещу него молба за защита, както и изложените в същата фактически твърдения, като претендира оставянето ѝ без уважение като неоснователна.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и

дowodите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото не се спори, а и от представеното удостоверение за сключен граждански брак от 17.07.2005 г., издадено въз основа на акт за граждански брак № 334/17.07.2005 г. на Столична община – район „Триадица“, както и от удостоверение за съпруг/а и родствени връзки с изх. № УГ01-908/31.01.2022 г., се установява, че М. Г. Т. и Г. А. Т. са сключили граждански брак на 17.07.2005 г., както и че Г. А. Т. и Н. А. Я. са сестри, предвид което ответниците безспорно попадат сред лицата, срещу които може да се търси защита – чл. 3, т. 1 и т. 7 от ЗЗДН. /л. 11 и л. 25 от гр. дело № 4697/2022 г./.

От наличните по делото данни въз основа на приобщените писмени доказателства се установява, че от брака си М. Т. и Г. Т. и имат две малолетни деца - Виктория М.ова Т., родена на 02.12.2010 г., и Алекс М.ова Т., родена на 18.04.2016 г. /л. 12 и л. 13 от гр. дело № 4697/2022 г./.

Служебно известно е на съда, че към момента на постановяване на настоящия съдебен акт между М. Т. и Г. Т. и е постановено решение № 14323/11.12.2022 г. по гр. дело № 25953/2021г. по описа на 92-ри състав на Софийски районен съд, с което бракът между страните е бил прекратен, като упражняването на родителските права е предоставено на майката - Г. Т., а по отношение на всяко едно от децата е определен режим на лични отношения с бащата.

От приетото по делото съдебномедицинско удостоверение № V-14/2022 г., издадено от д-р Александър Апостолов, се установява, че при извършен на 03.01.2022 г., в 15:35 часа, след преглед на М. Т. е констатирано по външно страничната повърхност на шията в ляво в долната към средна част наличие на 2 ивицовидни червеникави кръвонасядания, образуващи леко V-образна конфигурация с размери отгоре надолу 5,5/1 и 4,5/0,4 см, разположения в долния си край на 1 см едно от друго, а в горния на 3 см едно от друго. Установените кръвонасядания в областта на шията в ляво. Според становището на извършили прегледа уврежданията се дължат на притискане и тангенциално действие на твърди тъпи и тъпоръбести предмети, каквито са и човешките пръсти и нокти, и биха могли да бъдат получени по начин и време, както съобщава освидетелстваният, а именно: че на 01.01.2022 г. около 10.20 ч. бил одран от сестрата на бившата му съпруга.

По делото е разпитана Даниела Петкова, майка на Н. Я. и Г. Т., чийто показания съдът кредитира изцяло с оглед тяхната логичност, последователност и непротиворечивост както помежду си, така и с останалия събран по делото доказателствен материал, пресъздаващи непосредствени впечатления от процесното събитие, преценявайки ги и по реда на чл. 172 от ГПК. Въз основа на същите приема за установено по делото, че на 01.01.2022 г., около 10 часа сутринта, св. Петкова заедно с двете си дъщери и внучките си – Виктория Т. и Алекс Т., се намирала в стая в „Гранд хотел Велинград“, когато молителят М. Т. се обадил по телефона на внучката й Виктория и казал, че ще дойде да ги вземе заедно със сестра □ Алекс. Детето Виктория слезла при молителя Т., а тъй като Алекс не искала да тръгне, св. Петкова и Т. и Я. започнали да я убеждават да слезе. Впоследствие трите заедно с детето слезли с асансьора във фоайето, където св. Петкова видяла Т. да седи до един диван във фоайето на хотела, а детето Виктория била до него. В момента, в който последните излезли от асансьора, Т. се запътил към тях и гледал, както

посочва свидетелят, „злобно“ към тях и вървял леко приведен. Св. Петкова изпитала притеснение от това Т. да не направи нещо на дъщеря ѝ Г., като видяла молителката Н. Я. да застава пред Г. Т. в опит да я защити от него. Докато вървял към тях, Т. крещял и ги обиждал, след което се обърнал към Н. със следните думи: „Ти ли ма, ще те изкормя, ще те унищожа.“. Св. Петкова заявява, че към самата нея се обърнал с думите: „Тебе мъжо ти трябваше да те убие, да не си при моето семейство.“. Т. застанал лице в лице с Н. Я., много близо, и я настъпвал по краката и продължавал да ги нарича с думите „боклуци“, „селяндури“, „мангали“ и други. Н. Я. казала на Т. следното: „Не ме е страх от тебе.“, след което св. Петкова видяла как Т. хванал Я. за рамото и ѝ ударил един юмрук с дясната ръка по бузата. Детето Виктория му казвало: „Спри тате, спри тате, спри тате.“. В това време Г. Т. била леко отстрани и зад него, като се опитвала да го издърпа назад и казвала: „Пусни я, пусни я.“, а Н. Я. се опитвала да го отблъсне, за да се предпази, но не успявала да го направи. Св. Петкова видяла и как Т. настъпил Я., след което и тя го настъпила веднъж. Случаят бил възприет и от детето Алекс, което пиццало непрекъснато, при което св. Петкова се обърнала към нея и започнала да я успокоява. Намесили се служители на хотела и един посетител, които хванали Т. от двете страни за ръцете и го издърпали назад, при което той пуснал Н. Я., след което грабнал раничката на детето Виктория, хванал другото дете за ръката и почти влачейки я излязъл с тях от хотела, след което се качил в автомобила си с децата. След случая по едната страна на лицето на Н. Я. имало силно зачервяване на кожата. /л. 474- л. 475 от делото/.

По настоящото дело са приобщени и заверени преписи от материалите по досъдебно производство № 3М 305/2022 г. по описа на РУ МВР Велинград и вх. № 1124/2022 г. по описа на прокуратурата, образувана за престъпление с правна квалификация по чл. 296, ал. 1 от НК за това, че М. Г. Т. на 01.01.2022 г. в гр. Велинград не е изпълнил заповед за защита от домашно насилие, като доближил Г. Т. на по-малко от 50 метра. Образувано е по сигнал от Г. Т. за нарушаване на постановената от съда мярка за защита по реда на ЗЗДН – забрана да я приближава на по-малко от 50 метра. Видно от преписката е, че досъдебното производство не е приключило към настоящия момент. Депозираните в хода на досъдебното производство показания на Г. Т., Н. Я. и св. Даниела Петкова потвърждават изложеното от св. Петкова в настоящото производство /л. 298- л. 300 от делото/, както и в изложените обстоятелства от Г. Т. в жалба до РП – Велинград /л. 395 от делото / и в жалба на Н. Я. до РП – Велинград /л. 400 от делото /, като същите кореспондират и с фактическите обстоятелства, описани в депозираната от Я. декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН.

В дадено сведение през м. 02.2022 г. първоначалният молител М. Т. посочва, че на процесната дата 01.01.2022 г. при посещението в хотел в гр. Велинград, около 10.30 часа пред рецепцията бил вербално нападнат от трите жени, които се доближили до него, търсейки конфронтация и скандал. Посочва, че бил настъпен и ударен от сестрата на съпругата си, за което представя медицинско свидетелство. Заявява, че след като видял какво се случва и за да избегне по-нататъшна конфронтация, се обърнал с гръб към тях, за да вземе багажа на децата, като в този момент „получил ритник в задника и два удара с юмрук в гърба“. /л. 389 – л. 390 от делото/.

С протоколно определение, постановено в проведеното на 01.06.2022 г. открито съдебно заседание, е отделено като безспорно и ненуждаещо се от

доказване между страните обстоятелството, че на 01.01.2022 г., около 10 ч., същите са се намирали в сграда на „Гранд хотел Велинград“, находящ се в гр. Велинград, п.к. 4600, Чепино, бул. „Съединение“, № 50. С протоколно определение, постановено в проведеното на 08.03.2023 г. открито съдебно заседание, е отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните обстоятелството, че по време на процесния инцидент от дата 01.01.2022 г. Н. А. Я. е настъпила М. Г. Т..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съдът намира, че молба с вх. № 17457/31.01.2022 г., уточнена с молба вх. № 20070/04.02.2022 г., от Н. А. Я. срещу М. Г. Т., е основателна, а молба с вх. № 3591/10.01.2022 г., уточнена с молба с вх. № 4975/12.01.2022 г., подадена от М. Г. Т., е основателна единствено по отношение на Н. А. Я., респ. неоснователна за лицето Г. А. Т., съображенията за което са следните:

Молителите в настоящото производство твърдят извършен акт на домашно насилие, осъществен по отношение на тях на дата 01.01.2022 г. от ответниците по молбите, осъществени във фойето на „Гранд хотел Велинград“, находящ се в гр. Велинград, п.к. 4600, Чепино, бул. „Съединение“, № 50. Описаните в молба с вх. № 3591/10.01.2022 г. и в молба с вх. № 17457/31.01.2022 г. действия представляват домашно насилие по смисъла на чл. 2 от ЗЗДН, тъй като е налице твърдение за осъществено физическо и психическо такова спрямо молителя М. Т. от ответниците по молба с вх. № 3591/10.01.2022 г. - Г. Т. и Н. Я., както и физическо и психическо насилие в молба с вх. № 17457/31.01.2022 г., подадена от молителя Н. Я. срещу ответника по молбата М. Т..

Молбите за защита са подадена от пострадалите съгласно чл. 8, т. 1 от ЗЗДН, поради което е налице валидно сезиране на съда от процесуално легитимирани страни, като е спазен преклузивният срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН, с оглед на което са процесуално допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 от ЗЗДН, защита по този закон може да търси всяко лице, пострадало от домашно насилие, извършено от съпруг или бивш съпруг; лице, с което се намира или е било във фактическо съпружеско съжителство; лице от което има дете; възходящ; низходящ, брат или сестра /т.е. роднини по съребрена линия до втора степен/; роднина по сватовство до втора степен, както и настойник, попечител или приеман родител. Според нормата на чл. 2, ал. 1 от ЗЗДН „домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство“.

В производството по ЗЗДН тежестта на доказване е върху молителя, който има качеството на пострадал или субституент, като са допустими всички доказателствени средства по ГПК – документи, свидетелски показания, експертизи, признания и други. В чл. 13, ал. 2 от ЗЗДН са предвидени и нарочни писмени доказателствени средства, а документите по ал. 2, т. 1 и т. 2 на същата разпоредба могат да послужат за доказването само на настъпилите вредни последици от насилническия акт, по арг. от чл. 4, ал. 3 от ЗЗДН.

За извършването на деянието и авторството му е представена декларация на пострадалите лица по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, които кореспондират и се подкрепят косвено и от останалите събрани доказателства по делото, като същите съдържат надлежно описание на декларираните актове на домашно насилие.

Съдът намира, че представените по делото декларации по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН от молителите не могат да бъдат доказателства за деянията на насрещните страни по сезиращите молби, доколкото декларацията е обявена от закона за достатъчно доказателство, единствено когато по делото няма други събрани доказателства, какъвто не е процесния случай. Аргумент в подкрепа на изложеното е и разпоредбата на чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН, съобразно която „когато няма други доказателства, съдът издава заповед за защита само на основание приложената декларация по чл. 9, ал. 3”. Цитираната разпоредба визира липсата на доказателства относно деянието на ответника, които да са в подкрепа на твърденията в молбата за защита, а не липсата изобщо на всякакви доказателства по делото.

Съдът намира, че в процесния случай от събраните по делото доказателства несъмнено се установява, че на процесната дата – 01.01.2022 г., около 10:00 часа, във фойето на „Гранд хотел Велинград“, находящ се в гр. Велинград, М. Т. е осъществил спрямо Н. Я. акт на домашно насилие, изразяващ се в упражнено психическо такова посредством използването на заплашителни и обидни думи и изрази, насочени към последната и възприети от нея, в това число, но не само „ще те изкормя“, „ще те унищожа“. В тази връзка следва да бъде посочено, че в процесния случай приложените към сезиращите молби декларации по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН не могат да се ползват от доказателствената стойност, придадена им от чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН, доколкото в хода на производството има събрани други доказателства, включително показания на свидетел - очевидец на инцидента. Именно въз основа споделеното от последния, което кореспондира и с изложените обстоятелства по случая от Т. и Я. в подавани жалби, така и в депозираните сведения в хода на образуваната по случая прокурорска преписка, приложена по делото, събраните в настоящото производство свидетелски показания съдът намира за достоверни и съответстващи на коментираните по-горе писмени доказателства, с оглед на което им се доверява при изграждане на фактическите си и правни изводи. Същите допринасят за изясняване на спорните по делото обстоятелства и съответстват напълно на изложените в представената декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН на молителя и първоначален ответник по делото Н. Я. относно осъществения спрямо нея акт на вербална агресия, изразяваща се в отправяне на възприетите от нея заплашителни изрази, така и в осъществяване на физическо насилие спрямо нея – удар в лицето със стисната в юмрук ръка и настъпване по краката, което е прекратено единствено поради намесата на трети лице. На тях противоречат изложените от М. Т. обстоятелства в депозираната от същия молба за защита, представената декларация и приетото по делото медицинско удостоверение за извършен по отношение на последния медицински преглед, но същите съдът намира за недостатъчни за установяване на различна фактология от приетата за установена, доколкото не се подкрепят от други доказателства по делото. С оглед липсата на други доказателствени материали, които да опровергават изложените от Я. обстоятелства, за съда не възниква съмнение в твърденията на св. Петкова, дадени по делото, като намира показанията ѝ за достатъчно изчерпателни и подкрепящи контекста на декларираните от Я. и

дадените сведения от разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели.

Не се установяват сочените от М. Т. обстоятелства относно това по отношение на него да са отправяни обиди по време на процесния случай, както и да е бил заплашван от насрещните страни. В конкретния случай показанията на св. Петкова са единствен източник на преки доказателства за събитията, случили се след пристигането му в хотела в гр. Велинград. От същите се установява единствено твърдения факт на осъществен акт на физическа агресия от Н. Я. спрямо Т., извършен по време на процесния инцидент, осъществен чрез настъпване от страна Я. по крака на молителя Т., което обстоятелство е и отделено като безспорно в проведеното на 08.03.2023 г. открито съдебно заседание.

Съдът приема за доказано твърдяното от Т. обстоятелство, че е бил настъпен от Н. Я., при съобразяване със събраните гласни доказателствени средства, депозириани в настоящото производство, като намира, че осъщественото от Т. агресивно поведение не обуславя насрещното осъществяване на неправомерно поведение спрямо него, тъй като сочената проява няма защитен характер, а в процесния случай съставлява ответна противоправна реакция на извършените от последния действия. В този смисъл съдът съобрази и заявеното от самата Н. Я. в молбата ѝ с вх. № 17457/31.01.2022 г., а именно *„Аз също го настъпих и му казах, че щом той настъпва и аз мога да го настъпя и че не ме е страх от него“*. В допълнение, необходимо е да се посочи, че дори и при наличие на данни за влошените отношения между страните, доколкото съгласно § 1 от ЗР на ЗЗДН субсидиарно за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на ГПК, то в случая не може да се говори за приложението на института на реторсията. Поведението на всеки от двамата е общественоопасно, доколкото крие степен на риск за личното им здраве и накърнява телесната неприкосновеност на личността, поради което и съставлява противоправно деяние, въпреки относително ниската му тежест.

Съдът намира за недоказано по изискуемия се от процесуалния закон начин твърдяното извършване на акта на домашно насилие спрямо Т. от Г. Т. посредством сочения в сезиращата молба начин, доколкото по делото не са ангажирани писмени или гласни доказателства, които да установяват по достатъчно конкретен начин извършването на същите по време и място от страна на Т.. В тази връзка СРС приема за безспорно установен единствено фактът на присъствие на соченото лице на процесния инцидент и обстоятелството, че М. Т. се е насочил към нея след слизането ѝ от асансьора на сградата, но не се установяват каквито и да е вербални прояви от Т., както и каквито и да е действия, с осъществяването на които последната да е накърнила телесния му интегритет, доколкото и последици от подобен акт на агресия не са констатирани и при извършения на Т. преглед. Отразеното обстоятелство в съдебномедицинското удостоверение от 03.01.2022 г., че молителят е бил отдран в областта на шията в ляво, не се потвърждава от други доказателствени средства в настоящото производство, с оглед на което съдът не намира основание да приеме същото за последица от процесното събитие, поради недоказаността на пряка причинно-следствена връзка с процесното събитие и не намира основание да приеме, че се опровергават приетите за установени пред настоящата инстанция обстоятелства. Отделно, макар действително от съвкупния събран по делото доказателствен материал

да са налице данни, че Г. Т., в опит да разтърве сестра ѝ и мъжа ѝ, е бутала последния, то както беше посочено, само по себе си липсват данни това нейно действие по какъвто и да е било начин да е накърнило телесния му интегритет.

Предвид всичко гореизложено съдът намира за доказано по делото, че М. Т. е осъществил спрямо Н. Я., както и че Н. Я. е осъществила спрямо М. Т., акт на домашно насилие, поради което на извършителите следва да бъдат наложени мерки по чл. 5, ал. 1 от ЗЗДН.

Актът на домашно насилие е окачествен от закона и като вид административно нарушение по чл. 6 от ЗАНН, което следва да се наказва, независимо дали е извършено умишлено или непредпазливо (чл. 7, ал. 1 и 2 ЗАНН) - в настоящия случай съдът намира, че деянието на Т. и Я. е извършено виновно, доколкото същите са съзнавали и контролирали своите действия, а техният умисъл е обективизиран в поведението им.

С оглед на гореизложеното и след като съобрази характера и интензитета на приетия за доказан акт на домашно насилие, съдът намира за подходяща спрямо Т. и Я. мярката по чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН, а именно: задължаване на извършителя да се въздържа от домашно насилие спрямо пострадалото лице, чрез която ще се даде защита на последното, като няма да бъде обект на бъдещо насилие от страна и на двамата, доколкото неизпълнението на мярката ще доведе до прилагането на предвидените в чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН последици. Мярка по чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН следва да мотивира Т. и Я. към неагресивно поведение към насрещната страна, всеки от които имат и качеството на пострадал в производството, както и ограничаване на последиците за последното от акта на насилие. Мерките за защита от домашно насилие, макар и да не представляват наказание, имат силно рестриктивен характер и ограничават правата и интересите на засегнатите лица. За посочената мярка за защита по т. 1 на чл. 5 от ЗЗДН не следва да се определя срок, тъй като задължението на всеки от тях е да се въздържа от домашно насилие е постоянно негово законово задължение и не е ограничено във времето.

В настоящия случай, с оглед характера на акта на насилие, извършен от М. Т. – психическо и физическо насилие по отношение на Н. Я., с типичен интензитет, съдът намира, че на последния следва да му бъде наложена и мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН - забрана на извършителя да приближава пострадалото лице на разстояние по-малко от 100 метра за срок от дванадесет месеца, считано от издаването на заповедта за защита.

Съгласно чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН „във всички случаи съдът с решението по чл. 15, ал. 1 налага на извършителя и глоба в размер от 200 до 1000 лв.“. Предвидената в тази норма глоба представлява административно наказание (по арг.от чл. 13, б. „б“ от ЗАНН), което съдът е длъжен да наложи при установен акт на домашно насилие, но което следва да бъде индивидуализирано по размер в законовите предели при спазване на чл. 27 от ЗАНН.

Съдът при преценката си относно размера на глобата съобрази, от една страна, характера и тежестта на извършеното от всеки един от деятелите, а от друга страна – установеното агресивно поведение от страна на М. Т. и преди процесния инцидент, поради което намира, че следва да наложи глоба по отношение на М. Т. в размер на сумата от 500 лева, а по отношение на Н. Я. –

в размер на сумата от 200 лева, която ще осигури постигане целите на административното наказание по чл. 12 от ЗАНН, като въздейства поправителна на ответниците Т. и Я..

По разноските:

При този изход на делото, по молба с вх. № 17457/31.01.2022 г., уточнена с молба вх. № 20070/04.02.2022 г., право на разноски има единствено Н. А. Я., която доказва реалното извършване на такива в размер на сумата от 800 лева – заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, находящ се на л. 10 от гр. дело № 4697/2022 г. С оглед своевременно релевираното от процесуалния представител на М. Т. възражение за прекомерност, съдът съобрази следното:

Извършвайки преценката за наличие на основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК, с оглед разяснението, дадено в ТР № 6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, настоящият съдебен състав намира, от една страна, че делото се отличава с типична, а не изключителна фактическа и правна сложност за делата по ЗЗДН, а от друга - обема на предоставената адвокатска защита, както и минималното възнаграждение от 400 лева, предвиденото в чл. 22 от Наредбата № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията ѝ към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие/, като намира възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за основателно, респ. уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение за прекомерно, като същото подлежи на намаляване до сумата от 600 лева.

Що се касае до допълнително претендираното от Н. Я. възнаграждение от 500 лева за явява на адвоката ѝ в съдебни заседания следва да бъде посочено, че макар молбата ѝ, по която първоначално да е било образувано гр. дело 4697/2022 г. да е уважена, то е уважена и молбата срещу нея, по която е образувано настоящото гр. дело № 779/2022 г. и по която реално са се провели съдебните заседания. Отделно, въпреки че действително по делото да са били проведени общо пет съдебни заседания, то на тези от 16.03.2022 г. и 17.12.2022 г. ход на делото не е бил даван, а на това от 28.09.2022 г. реални процесуални действия не са били извършвани, тъй като и двете страни са поискани отлагане за постигане на споразумение, Или, при това положение съдът намира, че в процесния случай не е изпълнена предвидената чл. 7, ал. 9 от НМРАВ предпоставка, поради което и на Н. Я. не се следва претендираната от нея сума на това основание.

По молба с вх. № 3591/10.01.2022 г., уточнена с молба с вх. № 4975/12.01.2022 г., право на разноски имат Г. А. Т. и М. Г. Т., но последният не е претендирал присъждането на такива. Г. А. Т. претендира и доказва реално извършени разноски - 850 лева – заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, находящ се на л. 63 от гр. дело № 779/2022 г., както от 500 лева – за адвокатска защита за явява в съдебни заседания, или се претендира сума в общ размер на 1350 лева. С оглед своевременно релевираното от процесуалния представител на М. Т. възражение за прекомерност, съдът съобрази следното:

Извършвайки преценката за наличие на основанието по чл. 78, ал. 5 от ГПК, с оглед разяснението, дадено в ТР № 6/2012 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, настоящият съдебен състав намира, от една страна, че делото се отличава с типична, а не изключителна фактическа и правна сложност за

делата по ЗЗДН, а от друга - обема на предоставената адвокатска защита /включително съображенията по-горе по отношение проведените по делото открити съдебни заседания/, както и минималното възнаграждение от 400 лева, предвиденото в чл. 22 от Наредбата № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията ѝ към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие/, като намира възражението по чл. 78, ал. 5 от ГПК за основателно, респ. уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение за прекомерно, като същото подлежи на намаляване до сумата от 600 лева.

На основание чл. 11 от ЗЗДН М. Т. следва да бъде осъден да заплати дължима държавна такса в размер на сумата от 50 лева, а Н. Я. - в размер на сумата от 25 лева.

Воден от горното СЪДЪТ

РЕШИ:

УВАЖАВА молба с вх. № 3591/10.01.2022 г., уточнена с молба с вх. № 4975/12.01.2022 г., в частта ѝ, в която молителят М. Г. Т., ЕГН *****, търси защита за себе си срещу Н. А. Я., ЕГН *****, и **ИЗДАВА ЗАПОВЕД** на основание чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН срещу Н. А. Я., ЕГН *****, като:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН Н. А. Я., ЕГН *****, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на лицето М. Г. Т., ЕГН *****, с адрес гр. София, ул. „Ястребец”, № 26, ет. 4, ап. 16.

УВАЖАВА молба с вх. № 17457/31.01.2022 г., уточнена с молба вх. № 20070/04.02.2022 г., с която молителят Н. А. Я., ЕГН *****, търси защита за себе си срещу М. Г. Т., ЕГН *****, и **ИЗДАВА ЗАПОВЕД** на основание чл. 15, ал. 2 от ЗЗДН срещу М. Г. Т., ЕГН *****, като:

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗЗДН М. Г. Т., ЕГН *****, да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на лицето Н. А. Я., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. „Илинден”, бл. 132, вх. В, ет. 6, ап. 59.

ЗАБРАНЯВА на основание чл. 5, ал. 1, т. 3, предл. първо от ЗЗДН на М. Г. Т., ЕГН *****, да се доближава до лицата Н. А. Я., ЕГН *****, на разстояние по-малко от 100 /сто/ метра, за срок от дванадесет месеца, считано от 04.06.2023 г.

ПРЕДУПРЕЖДАВА поотделно М. Г. Т., ЕГН *****, и Н. А. Я., ЕГН *****, че при неизпълнение на настоящата заповед, на основание чл. 21, ал. 3 от ЗЗДН полицейският орган е длъжен да ги задържи и незабавно да уведоми органите на прокуратурата.

ЗАПОВЕДТА ЗА ЗАЩИТА подлежи на незабавно изпълнение /чл. 20 от ЗЗДН/.

ОТХВЪРЛЯ молба с вх. № 3591/10.01.2022 г., уточнена с молба с вх. № 4975/12.01.2022 г., на М. Г. Т., ЕГН *****, в частта ѝ, с която се иска издаване на заповед за защита срещу ответника Г. А. Я., ЕГН *****, като неоснователна и **ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА СЪДЕБНА**

ЗАЩИТА по реда на Закона за защита от домашно насилие.

НАЛАГА на М. Г. Т., ЕГН *****, на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, глоба в размер от 500 /петстотин/ лева, платима в полза на държавния бюджет.

НАЛАГА на Н. А. Я., ЕГН *****, на основание чл. 5, ал. 4 от ЗЗДН, глоба в размер от 200 /двеста/ лева, платима в полза на държавния бюджет.

ОСЪЖДА М. Г. Т., ЕГН *****, да заплати на Н. А. Я., ЕГН *****, сумата от 600 /шестотин/ лева - разноси по делото.

ОСЪЖДА М. Г. Т., ЕГН *****, да заплати на Г. А. Я., ЕГН *****, сумата от 600 /шестотин/ лева - разноси по делото.

ОСЪЖДА Н. А. Я., ЕГН *****, да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер от 25 /двадесет и пет/ лева, на основание чл. 11 от ЗЗДН.

ОСЪЖДА М. Г. Т., ЕГН *****, да заплати по сметка на СРС държавна такса в размер от 50 /петдесет/ лева, на основание чл. 11 от ЗЗДН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в 7-дневен срок от връчването му на страните.

Препис от настоящото решение да се изпрати на районните управления на МВР по адресите на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____